

En nationell lagstiftning som begränsar rätten till en tilläggsförmån som inrättats till förmån för vissa elitidrottsmän till att gälla enbart medborgare i den berörda medlemsstaten utgör ett hinder för den fria rörligheten för arbetstagare

I domen Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava (C-447/18), meddelad den 18 december 2019, slog domstolen fast att artikel 7.2 i förordning nr 492/2011 om arbetskraftens fria rörlighet inom unionen¹ – vilken föreskriver att en arbetstagare som är medborgare i en medlemsstat ska åtnjuta samma sociala och skattemässiga förmåner som landets medborgare – utgör hinder för en medlemsstats bestämmelser som uppställer som krav för att bevilja en tilläggsförmån som utbetalas till vissa elitidrottsmän som representerat denna medlemsstat, eller dess rättsliga föregångare, vid internationella idrottstävlingar att den sökande ska vara medborgare i den aktuella medlemsstaten.

En tjeckisk medborgare (som detta medborgarskap när Tjeckiska och slovakiska federativa republiken upplöstes) bosatt på vad som idag är slovakiskt territorium och som vunnit guld- respektive silvermedalj i EM och VM i ishockey, i egenskap av medlem av Tjeckoslovakiska socialistiska republikens landslag, nekades rätt till en tilläggsförmån som inrättats till förmån för vissa elitidrottsmän som representerat Slovakien med motiveringen att han inte hade slovakiskt medborgarskap. Vid Republiken Slovakiens och Republiken Tjeckiens anslutning till Europeiska unionen var den berörde medborgaren dessutom anställd i en grundskola och fortsatte att tjänstgöra där efter anslutningen.

Domstolen konstaterade inledningsvis att den aktuella förmånen inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen.² Förmånen omfattas nämligen enligt domstolen inte av begreppet "förmån vid ålderdom" i den mening som avses i artikel 3.1 d i förordning nr 883/2004 som fastställer de grenar av den sociala tryggheten som förordning 883/2004 är tillämplig på. Domstolen påpekade att förmånens väsentliga syfte är att kompensera mottagarna för deras idrottsliga bedrifter när de representerat sitt land, vilket förklarar dels att tilläggsförmånen är direkt finansierad av statsmedel, och inte med hjälp av finansieringskällor för det nationella systemet för social trygghet och oberoende av de avgifter nämnda förmånstagare betalat in, dels att tilläggsförmånen endast utbetalas till ett mycket begränsat antal idrottsmän. Domstolen tillade vidare att det för utbetalning emellertid inte uppställs något villkor om att den berörde ska ha rätt till pension utan det krävs endast att denne inkommer med en ansökan.

Domstolen påpekade därefter att den berörde arbetstagaren visserligen inte bytt bostadsort men att han till följd av att den stat han är medborgare i och den stat han är bosatt i har anslutit sig till unionen nu befinner sig i samma situation som en migrerande arbetstagare. Domstolen fann därför att den aktuella förmånen omfattas av uttrycket "sociala förmåner" i den mening som avses i

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 492/2011 av den 5 april 2011 om arbetskraftens fria rörlighet inom unionen (EUT L 141, 2011, s. 1). Artikel 7.2 i denna förordning är, på det särskilda området för beviljande av sociala förmåner, ett särskilt uttryck för den bestämmelse om likabehandling som följer av artikel 45.2 FEUF.

² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 2004, s. 1, och rättelse i EUT L 200, 2004, s. 1, EUT L 201, 2005, s. 47 och EUT L 204, 2007, s. 30).

artikel 7.2 i förordning nr 492/2011. Möjligheten för en migrerande arbetstagare att belönas – på samma sätt som medborgare i värdmedlemsstaten – för enastående idrottsresultat som uppnåtts då vederbörande representerade denna medlemsstat eller dess rättsliga föregångare, kan bidra till denne arbetstagares integration i värdmedlemsstaten och således till att uppnå målsättningen med den fria rörligheten för arbetstagare. Domstolen underströk att den förmån som är aktuell i det nationella målet inte bara bidrar till att ge mottagarna en finansiell trygghet som syftar till att kompensera för att den berörde inte kunnat delta fullt ut på arbetsmarknaden under de år han eller hon ägnade sig åt idrott på elitnivå. Den syftar även och huvudsakligen till att ge dem en särskild social prestige med anledning av de idrottsliga resultat de uppnått i samband med att de representerade detta land.

Domstolen slog följaktligen fast att en medlemsstat som beviljar sina nationella arbetstagare en dylik förmån följaktligen inte kan neka arbetstagare från andra medlemsstater samma förmån utan att göra sig skyldig till diskriminering på grund av nationalitet.

PÅPEKAND: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127